

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. B.** – sędziego Sądu Rejonowego w K. , po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 listopada 2019 r. wniosku obwinionego – J. B. z 26 listopada 2019 r. w przedmiocie wyłączenia członków składu orzekającego SSN Pawła Zuberta, SSN Konrada Wytrykowskiego i ławnika M.G. oraz o wyłączenie pozostałych sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego od orzekania w przedmiocie tego wniosku

- na podstawie art. 42 § 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju

sądów powszechnych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 52 ze zmianami) -

postanowił:

1) nie uwzględnić wniosku o wyłączenie SSN Pawła Zuberta, SSN Konrada Wytrykowskiego i ławnika M. G. od orzekania w sprawie o sygn. akt II DSS 5/19;

2) w pozostałym zakresie wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 26 listopada 2019 r., złożonym na rozprawie obwiniony J. B. - sędzia Sądu Rejonowego w K., wniósł o wyłączenie od orzekania w sprawie o sygn. II DSS 5/19 członków składu orzekającego w osobach SSN Pawła Zuberta, SSN Konrada Wytrykowskiego oraz ławnika M. G. Obwiniony podniósł we wniosku, że nie ma zastrzeżeń osobiście do ławnika, ale chodzi mu o instytucję. Dodatkowo

podkreślił, że ma wątpliwości co do prawidłowości powołania sędziów Izby Dyscyplinarnej, a w konsekwencji co do ich bezstronności, jednocześnie wnosi o wyłączenie pozostałych sędziów Izby Dyscyplinarnej SN od rozpoznania tego wniosku, z tych samych przyczyn albowiem orzekaliby we własnej sprawie.

Obrońca obwinionego oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego pozostawili wniosek do uznania sądu. Przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości wniósł o nieuwzględnienie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek jest oczywiście bezzasadny. Wnioskodawca nie wykazał bowiem o jakie przypadki naruszenia prawa chodzi oraz nie wskazał, które z nich z uwagi na swoją treść mogą budzić wątpliwości z perspektywy bezstronności sędziów. Dla zasadności podjęcia decyzji o wyłączeniu z tego powodu sędziego, koniecznym jest bowiem wykazanie, iż sędzia został powołany w warunkach ewidentnego złamania prawa, a tego rodzaju sytuacja w przypadku Izby Dyscyplinarnej w sposób oczywisty nie nastąpiła ergo nie mogła zostać wykazana, zaś sam wnioskodawca zapewne powołuje się na jakieś enigmatyczne, niedookreślone okoliczności, najpewniej powtarzane w mediach jako argumenty w sporze politycznym przez osoby nieakceptujące zaistniałego stanu prawnego egzekwującego odpowiedzialność dyscyplinarną przez specjalnie utworzoną na te potrzeby izbę Sądu Najwyższego.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż wniosek o wyłączenie sędziego musi zawierać sprecyzowane okoliczności odpowiadające podstawie normatywnej stosowania tej instytucji. Tymczasem, wnioskodawca nie sprecyzował swoich wątpliwości i nie powołał się na żadną z okoliczności, która wskazywałaby na spełnienie przesłanek, o których mowa w treści art. 41 § 1 k.p.k. Brak konkretyzacji przesłanek, skutkuje brakiem możliwości dokonania ich obiektywnej oceny pod kątem ich wpływu na bezstronność sędziego w niniejszej sprawie, która winna być dokonywana z perspektywy postronnego obserwatora. Wyłączenie sędziego w trybie art. 41 § 1 k.p.k. może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy ujawnią się okoliczności o takim charakterze, że brak jest

możliwości przekonania każdego, rozsądnie myślącego, kto wątpliwości co do bezstronności powziął, że okoliczności te z całą pewnością nie wpłyną na obiektywizm rozpoznania sprawy i treść rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sygn. akt II AKo 312/01, publ. OSA 2001/12/91).

Z powyższych względów - rozpoznając ponowny wniosek obwinionego w części dotyczącej wyłączenia od rozpoznania sprawy SSN Konrada Wytrykowskiego oraz pierwszy w części wyłączenia od rozpoznania sprawy SSN Pawła Zuberta oraz Ławnika M. G., Sąd uznał, że w tym zakresie przedmiotowy wniosek jest bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Na uwagę zasługuje również fakt, iż sam wnioskodawca zaprzeczył w treści wniosku, że istnieją argumenty na rzecz wyłączenia ławnika ze składu orzekającego. Nie można bowiem potraktować na serio wniosku o wyłączenie instytucji, czy też funkcji – zawsze tylko jej piastuna.

W tym stanie rzeczy, wobec tego, iż w sprawie nie stwierdzono okoliczności opisanych w art. 41 § 1 k.p.k. postanowiono jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Przechodząc do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim postanowienia, wskazać należy, że wniosek obwinionego w zakresie dotyczącym wyłączenia wszystkich sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, Sąd pozostawił bez rozpoznania.

Przypomnieć należy, że kodeks postępowania karnego nie przewiduje wyłączenia sędziego in abstracto, gdyż rozważanie wyłączenia sędziego w oparciu o art. 40 § 1 lub 41 § 1 k.p.k. dopuszczalne jest jedynie w stosunku do konkretnego sędziego, który został wyznaczony do udziału w sprawie, a nie sędziego, który teoretycznie może zostać wyznaczony do składu orzekającego (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2012 r., sygn. akt III KO 34/12, LEX 1212385; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III KO 99/16, LEX 2166385).

Biorąc powyższe pod uwagę – postanowiono jak w punkcie drugim postanowienia.

